

РЕШЕНИЕ

№ 2243

гр. София, 05.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 45 състав,
в публично заседание на 29.03.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгени Стоянов

при участието на секретаря Теменужка Стоименова, като разгледа дело номер **5673** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК, във вр. с чл. 118 от КСО.

Делото е образувано по жалба на Б. А. Д., подадена чрез адв. П. Б. – адвокат САК, със съдебен адрес: [населено място] – ПК 1612, [улица], ет. 5, ап. 16, срещу Решение на Директора на ТП на НОИ – С. град № 1040 – 445 / 21.04.2021 г. В жалбата е посочено, че решението е незаконосъобразно.

С обжалваното решение административният орган е отхвърлил жалба на Б. Д. срещу Разпореждане № 214 – 00 – 4552 – 2 от 27.11.2020 г. на ръководител на осигуряването за безработица. Със същото решение е отхвърлена и жалба на Б. Д. срещу разпореждане № 214 – 00 – 4552 – 3 от 27.11.2020 г. на ръководител на осигуряването за безработица.

В жалбата е изложено становище, че оспореното решение е неправилно и незаконосъобразно.

В съдебните заседания жалбоподателят се представлява от адв. Б., който поддържа жалбата и моли тя да бъде уважена. Претендира разноски.

Ответникът – Директор на ТП на НОИ С. – град, чрез процесуален представител, оспорва жалбата. Моли решението да бъде потвърдено по изложените в него мотиви.

Претендира разноски. Представя списък с разноски по делото.

Съдът, след като се запозна с жалбата и доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, установи от фактическа страна следното:

Със заявление вх. № 214-00-4552 от 12.08.2016 г. жалбоподателят е сезирал административния орган с искане за отпускане на парично обезщетение за

безработица по чл. 54а от КСО. Приложил е оригинал на заповед № 0243 / 09.08.2016 г. за прекратяване на трудовото му правоотношение с [фирма], считано от 09.08.2016 г., на основание чл. 71, т. 1 КТ. С Разпореждане № 214 – 00 – 4552 – 1 от 23.08.2016 г., исканото обезщетение е отпуснато за периода от 09.08.2016 г. до 08.06.2017 г. в размер на 16, 85 лева дневно.

При осъществен последващ контрол относно спазването на осигурителното законодателство, е извършена проверка на разходите на ДОО от контролен орган на ТП на НОИ С. – град на осигурителя [фирма]. Проверката е приключила с констативен протокол № КВ – 5 – 21 – 00673548 / 18.09.2019 г., в който са отразени резултатите от проверката.

С разпореждане № 214 – 00 – 4552 – 2 от 27.11.2020 г. е отменено вляло в сила разпореждане № 214-00-4552-1 от 23.08.2016 г. за отпускане на парично обезщетение за безработица (ПОБ) по чл. 54а от КСО, поради неизпълнение на хипотезата на разпоредбата. Съгласно чл. 54ж, ал. 2, т. 1 КСО, влязлото в сила разпореждане по ал. 1 може да се измени или отмени от органа, който го е издал, когато:

1. са представени нови документи или доказателства, които имат значение за определяне правото, размера и периода на паричното обезщетение за безработица;
2. паричното обезщетение за безработица е неправилно отпуснато или неправилно е отказано отпускането му.

В конкретния случай според административния орган е била налице хипотезата на чл. 54ж, ал. 2, т. 1 КСО. Представени са нови документи и доказателства, които имат значение за определяне на паричното обезщетение за безработица на Б. Д.. Новите доказателства се основават на осъществен последващ контрол относно спазването на осигурителното законодателство. Извършена е справка в „Регистър приход“. Установено е, че за периода от месец ноември 2010 г. до месец март 2019 г. включително няма данни за внесени дължими осигурителни вноски по фондовете на ДОО. Постъпила е информация, че няма данни за подадени ГДД по чл. 92 ЗКПО за периода от 2013 г. до 2018 г. включително. Дружеството няма регистрирани фискални устройства и няма отчетени обороти. При осъществена проверка на място на дата 13.09.2019 г. на адрес: [населено място], ж. к. Д. – 2, [улица], ет. 1, не е открит управител или представител на дружеството. Не е установена табела, която да указва наличие на фирма [фирма].

Контролните органи са достигнали до извода, че дружеството не осъществява стопанска дейност. Това от своя страна води до извода, че за лицата, за които са подадени данни по чл. 5, ал. 4, т. 1 КСО, липсват основания да се приеме, че те са осигурени лица. Това се отнася и за жалбоподателя Б. Д..

Административният орган се е позовал на разпоредбата на чл. 10, ал. 1 КСО. Съгласно нея, осигуряването възниква от деня, в който лицата започват да упражняват трудова дейност по чл. 4 или чл. 4а, ал. 1 КСО, и за които са внесени или дължими осигурителни вноски. Необходимо условие, за да се счита едно лице за осигурено, е да извършва трудова дейност. Не съществува идентичност на трудовото и осигурителното правоотношение. Според административния орган няма данни Б. Д. да е осъществявал трудова дейност по трудовото си правоотношение с [фирма]. Следователно не е възникнало осигуряване по това правоотношение, поради което осигурителните вноски не са били дължими. Осигурителните вноски са подадени към НАП само с цел придобиване право на парично обезщетение за безработица, изчисляването му в по-висок размер и изплащането му за по-дълъг период от време.

Неоснователното подаване на данни в регистъра на осигурените лица е установено при последващ контрол от органите на ТД на НОИ – С. град, НАП и ИА ГИТ, с оглед установената липса на търговска дейност на дружеството за периода от м. януари 2013 г. до м. септември 2019 г.

При заличени данни за осигурителен стаж и осигурителен доход, длъжностното лице, осъществяващо ръководството по осигуряването за безработица като административен орган, действащ при условията на обвързана компетентност, е длъжно да се съобрази с новите документи и доказателства и да приложи чл. 54ж, ал. 2, т. 1 КСО.

Предвид заличените данни по чл. 5, ал. 4 КСО за Б. Д. за периода от 22.07.2016 г. до 09.08.2016 г. включително, длъжностното лице по чл. 54ж, ал. 2, т. 1 КСО е преразгледало наличието на основанията за отпускане на парично обезщетение за безработица и е приело, че лицето не е осигурено при посочения осигурител и няма право на обезщетение за безработица.

Член 54ж, ал. 1 КСО определя, че паричните обезщетения за безработица се отпускат, изменят, отказват, спират, прекратяват, възобновяват и възстановяват с разпореждане на длъжностното лице, на което е възложено ръководството на осигуряването за безработица или друго длъжностно лице, определено от ръководителя на териториалното поделение на Националния осигурителен институт.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи: Жалбата е подадена в преклузивния 14-дневен срок по чл. 118, ал. 3 от КСО, от лице, имащо правен интерес от оспорване, и срещу подлежащ на съдебен контрол акт, поради което е допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

С молба на процесуалния представител на ответника ТП на НОИ – С. – град е поискано да се открие производство по чл. 193 ГПК по отношение на представената от жалбоподателя трудова книжка, в която се съдържа вписване на страница 22 – 23 от [фирма] за периода от 22.07.2016 г. до 09.08.2016 г. и по отношение на заповед за прекратяване на трудов договор. С определение от 01.02.2022 г. съдът е открил производство по чл. 193 от ГПК, вр. чл. 144 от АПК по оспорване на тези два документа. По искане на жалбоподателя е назначена съдебно – графологична експертиза. В откритото производство по чл. 193, ал. 1 от ГПК в резултат на приложеното заключение на вещото лице по безспорен и категоричен начин се установява следното: подписът, положен за управител на [фирма] под заповед за прекратяване на трудов договор № 0243 / 09.08.2016 г. на Б. А. Д., не е положен от И. К. Д.. Подписите, положени от името на И. К. Д. като управител на [фирма] в трудовата книжка на Б. А. Д. на лист 23 не са положени от И. К. Д..

С оглед на гореизложеното и на основание чл. 194, ал. 3 от ГПК съдът приема, че заповед за прекратяване на трудов договор № 0243 / 09.08.2016 г. на Б. А. Д. е неистински документ в частта за подписа на И. К. Д. (управител) и следва да бъде изключен като доказателство по делото. Съдът приема, че частта от трудовата книжка на Б. А. Д., лист 23, където е придаден вид, че се положени подписи от И. К. Д. (управител) също е неистински документ и в тази си част следва да се изключи от доказателствата и да не се обсъжда.

Видно от представените по делото доказателства (Заповед № 1015 – 21 – 51 от 03.02.2020 г.), обжалваното решение на директора на ТП на НОИ С. – град и разпорежданията на длъжностно лице по безработицата, са издадени от компетентни

органи в рамките на материалната им компетентност, в установената форма, като са спазени административнопроизводствените правила и същите съдържат фактически и правни основания.

В хода на проведеното административно производство не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Проверката на разходите на ДОО по реда на чл. 108 КСО касае контрола по спазването от осигурителите на нормативните актове по ДОО във връзка с дейността, възложена на НОИ, включително коректността на подаваните от осигурителя данни в Регистъра на осигурените лица, въз основа на които се отпускат и изчисляват паричните обезщетения. При извършване на проверка на разходите по ДОО на осигурителя, страна в производството е само проверяваният осигурител. Само той може да бъде адресат на акта (задължителни предписания), издаден в резултат на проверката на разходите по ДОО. Жалбоподателят не е страна в производството по чл. 108, ал. 1, т. 1 от КСО.

Относно материалната законосъобразност на оспорения административен акт съдът взе предвид следното:

Оспорените разпореждания са постановени след служебно заличаване на данните за осигурителен стаж и осигурителен доход, подадени за Б. Д. от [фирма] и установяването, че жалбоподателят не е бил осигурено лице по смисъла на § 1, ал. 1, т. 3 от ДР на КСО, поради невъзникнало осигурително правоотношение съгласно чл. 10, ал. 1 от КСО.

Разпоредбата на чл. 54а, ал. 4 КСО гласи, че паричното обезщетение за безработица се изплаща от датата на последното прекратяване на осигуряването, ако:

1. заявлението по ал. 3 е подадено в тримесечен срок от тази дата;
2. лицето се е регистрирало като безработно в Агенцията по заетостта в срок 7 работни дни от тази дата.

В обжалваното решение е отбелязано, че отпускането и изплащането на парично обезщетение за безработица има специфика. Преценката на правото и определянето на размера става въз основа на данните по чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО и на декларираните в подадените от лицата документи за отпускане на обезщетението. Не се извършва проверка по документацията на осигурителя.

Значението на посочената разпоредба е, че административният орган преценява относимите факти към датата на последното прекратяване на осигуряването. Към този момент той няма как да осъществи последващ административен контрол, включително и върху обстоятелството, дали дружеството-осигурител е осъществявало реално търговска дейност, респ. дали лицето, което претендира парично обезщетение за безработица, е осъществявало трудова дейност. Ако последващ контрол установи, че дружеството не е осъществявало реално търговска дейност, то това означава, че на практика са налице предпоставки да се отмени влязло в сила разпореждане за отпускане на парично обезщетение за безработица. Обратното означава, че датата на последното прекратяване на осигуряването е без значение и при установяване на нови доказателства административният орган следва да прави нови изчисления, като например намалява срока на обезщетението или намалява размера му. Преценката на правото, размера и срока за изплащане на ПОБ през 2016 г. са били определени именно по данните подадени от [фирма], налични към датата на заявлението.

Видно от доказателствата по делото, целта на възникване на трудовото

правоотношение между [фирма] и Б. А. Д. е била да се създадат допълнителни 19 дни осигурителен стаж, за да се премине в по-благоприятният режим на изплащане на обезщетения, а именно 10 месеца. Основателни са изводите в оспорения административен акт, че целта на жалбоподателя е била изчисляването на паричното обезщетение в по-висок размер и изплащането му за по-дълъг период от време. В писмените бележки на ответника, които са депозираны в предоставения от съда срок, основателно е посочена основната причина за действията на Б. А.. Видно от представената по делото трудова книжка предходното правоотношение на А. с [фирма] е прекратено на основание чл. 326, ал. 1 КТ. Това основание определя изплащането на парично обезщетение за безработица за срок от 4 месеца по 9 лева на ден. С прекратяването на трудовия договор с работодател [фирма] на основание чл. 71, ал. 1 КТ се дава възможност на А. да получи парично обезщетение за безработица за по-дълъг срок – 10 месеца и в по-благоприятен размер – 16, 85 лева на ден.

В този смисъл основателни са аргументите, изложени в писмените бележки на ответника. Настоящият състав приема, че дори да се приеме, че лицето има изискуемия осигурителен стаж като осигурено за риска „Безработица“ – най-малко 9 месеца през последните 15 месеца преди прекратяването на осигуряването през 2016 г. от съществен означение при преценка на правото на парично обезщетение е правното основание за прекратяване на последното осигуряване. Основателни са аргументите на ответника, че за длъжностното лице не е налице основание да извършва преценка на парично обезщетение за безработица на лицето по предходно прекратяване на правоотношението, защото: 1) липсва волеизявление от страна на лицето за извършване на такава преценка; 2) длъжностното лице не разполага със заповедта за прекратяване на предходното правоотношение; 3) лицето не е имало регистрация като безработно в Агенция по заетостта в 7 – дневен срок, считано от прекратяване на предходното правоотношение.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав намира, че оспореното решение и потвърдените с него разпореждания са законосъобразни. Те са издадени от компетентен орган, при спазване на административнопроизводствените правила, в съответствие с материалния закон и с неговата цел.

При този изход на спора в тежест на жалбоподателя остават направените от него разноски. Ответникът претендира разноски за възнаграждение за юрисконсулт, поради което и на основание чл. 78 ГПК, вр. чл. 37 от Закона за правната помощ, вр. чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ, предвид фактичестката и правна сложност на делото жалбоподателят следва да му заплати юрисконсултско възнаграждение в размер на – 200 лева. Следва да се присъдят и разноски в размер на 150, 00 лева за изготвянето на съдебно – графологична експертиза.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предложение последно от АПК, Административен съд София – град, III отделение, 45 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Б. А. Д. срещу Решение на Директора на ТП на НОИ – С. град № 1040 – 445 / 21.04.2021 г., с което са потвърдени Разпореждане № 214 – 00 – 4552 – 2 от 27.11.2020 г. и Разпореждане № 214 – 00 – 4552 – 3 от 27.11.2020 г., и двете издадени от ръководител на осигуряването за безработица.

ОСЪЖДА Б. А. Д., ЕГН [ЕГН], да заплати на ТП на НОИ – С. – град, разноски

по делото в общ размер на 350 лв. (сто и петдесет лева за допуснатата и приета по делото СГЕ и 200 лв. за юрисконсултско възнаграждение)

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване съгласно чл. 119, ал. 1, вр. чл. 117, ал. 1, т. 2, б. „б“ от КСО.

СЪДИЯ: